

и съ това замръкваніе свършвася единъ много-труденъ день. Селянинътъ е чловѣкъ старъ, кжсоедръ и дрипъвъ. Четыретъ впрягнжты конье, които кара той, сж мръшавы, слаби и сухи; палечникътъ на оралото едвамъ пробива еднж негладкж, коравж и чепорястж земіж. Едно само сжщество е весело и пьргаво въ тжзи сценж *на потъ и на трудъ*. Това сжщество е едно фантастическо лице, единъ скелетъ въоржженъ съ единъ бичъ; то върви тичешкомъ въ брезджтж отъ странж на уплашеннйтъ конье, които удря съ бичътъ си, и служи така на орачатъ като слуга и помощникъ за караніето на оралото. Това сжщество, това фантастическо лице е смъртта, този страшенъ призракъ, който Олбайнъ въведе аллегорически въ единъ редъ отъ философски и религіозны предмети, печалны въ сжщото время и смѣшни, а извѣстны подъ заглавіето *Присторки на смъртъж*.

Въ този сборъ, или по-добръ въ това пространно съчиненіе въ което смъртта, която играе рольж си въ всичкитъ му страници, е свързката и преобладающата мысль, Олбайнъ е представилъ царьетъ, папйтъ, любовницытъ, играчитъ, пиянитъ, калугеркитъ, легконравнытъ жены, разбойницытъ, бѣднытъ, военнытъ, пжтницытъ, всичкйтъ свѣтъ отъ неговото время и отъ нашето; на всякждъ страшныйтъ призракъ на